

**A Ward Mária Iskola 7. osztályos tanulóinak kirándulása az
Emberi Erőforrások Minisztériuma határon túli pályázatának támogatásával.**

2017. június 12 - 15.

A Felvidéki út első napja (Budapest – Kassa – Poprád – Felsőerdőfalva)

A Múzeum körúton, a Nemzeti Múzeummal szemben gyülekeztünk reggel fél 7-től. Sajnos a busz késve érkezett, így $\frac{1}{2}$ 8-kor tudtunk elindulni, miután elhelyezkedtünk a buszban és érzékeny búcsút vettünk a szülőktől. Utunkat imádsággal kezdtük. Az első pihenőt $\frac{1}{2}$ 10-kor tartottuk. Közvetlenül a határ előtt még egyszer megálltunk, kiosztottuk foglalkoztató füzeteket és feltöltöttük fogóban lévő innivaló készleteinket. 13 órakor érkezünk Kassára.

A Szent Erzsébet nevét viselő Kassai Dómnál megebéltünk, majd D. Bali és Sz. Balázs kiselőadásában meghallgattuk Kassa és a főszékesegyház történelmét és egy szűk csigalépcsőn a toronyba feljutva megcsodáltuk a kilátást.

Egy idegenvezető magyarul ismertette a székesegyház nevezetességeit, majd lementünk a kriptába, ahol az iskolánkból hozott gyertyára felkötöttük nemzeti színnű szalagunkat, és Lévy József Mikes c. versével és kiselőadással megemlékezést tartottunk II. Rákóczi Ferencről. Befejezésül elénekeltük a „Győzhetetlen én kőszálam...” kezdetű, neki tulajdonított éneket.

Délután városnézés

következett. Először mindjárt a Dóm melletti harangtoronyot, az ún. Orbán tornyot és a 72 mázsás harangot csodáltuk meg, amit azért helyeztek ide, mert a templom tornya nem bírta volna el. 1967 szilveszterén felrobbant a toronyban elhelyezett transzformátor telep, ekkor került a harang az utcára.

Elmentünk a Hóhér bástyához, a Miklós börtönhöz és a Rodostói ház másához, ott sajnos csak a kapuig jutottunk, mert hétfőn zárva tart.

16 órakor tovább indultunk a szálláshelyünk, Felsőerdőfalva felé. A Hernád többször is keresztelte utunkat és a táj egyre vadregényesebbé vált. Utunk Fricsen keresztül vezetett, hogy a gótika után kicsit a felvidéki pártázatos reneszánsz világából is láthassunk, megcsodáltuk a kastély árkádjain a figurális sgraffitók ábrázolásait.

Végre megérkeztünk Poprádhoz, a Kárpátok kapujába, majd folytattuk utunkat szálláshelyünkre, Felsőerdőfalvára. Beosztottuk a szobákat, majd elfogyasztottuk a nagyon finom vacsorát. Utána focimeccs következett. Az estét a nap közös megbeszélésével és esti imával zártuk.

Felvidéki út második napja (Felsőerdőfalva – Bártfa – Ólubló – Nagyőr – Kaszlovec)

Az ébresztő 7 órakor volt. A napot tornával kezdtük, majd háziasszonyunk bőséges- minden, ami szem-szájnak ingere- reggeli következett. Közös ima után a busszal 9-kor indultunk útnak.

Útközben megálltunk megnézni a podolini reneszánsz harangtoronyt, és 12-re megérkeztünk Bártfára. Útközben felelevenítettük a környék kísértethistóriáit: Krúdy Gyulától a Podolini kísértetet és Mikszáth Kálmántól a Kísértet Lublón című kisregényt.

A főtér polgárházai, a gótikus-reneszánsz régi városháza és a Szent Egyed plébániatemplom együttese lenyűgöző látványt nyújtott. A gyerekek kaptak egy kis szabadidőt, hogy tudjanak nézelődni, fényképezni, majd bementünk a templomba megnézni a szobrokkal és festményekkel gazdagon díszített 11 szárnyas oltárt, felidézve a Nemzeti Galériában látottakat. Utána elmentünk a ferences templom és kolostor épület együtteséhez, majd a városfal mellett letelepedve elfogyasztottuk úti elemőzsiánkat és tovább indultunk Ólublóra.

Ólublóra érkezve megtekintettük a főtér közepén álló Szent Miklós templomot, majd egy magyar nyelvű tájékoztató térkép segítségével bejártuk a Sárosi falumúzeum régi faházait, iskoláját, megcsodáltuk görög katolikus templomát a gyönyörű ikonostázával, és a hegytetőre épült várpalotát.

A diákok nagy örömére még bárányokat is simogattunk. A hazulról hozott finomságokból falatoztunk, majd tovább indulva megálltunk a nagyőri

reneszánsz harangtoronynál és kastélynál nézelődni, fényképezni.

Napunk utolsó állomása Kakaslomnic volt. A szlovák nemzetiségű atya megérkezésünkkor éppen vendégeitől búcsúzott, de pár perc elteltével készségesen kinyitotta nekünk a gótikus Szent Katalin-plébániatemplomot, melynek három szárnyas oltárán kívül megnézhattuk a sekrestyében a rajzkönyvünkben is benne lévő, gimnáziumi rajz érettségiben is szereplő Szent László freskósorozatot.

Este megint ízletes meleg vacsorát kaptunk, és bár a gombás hús vaj puhán volt elkészítve, vendéglő-sünk nagy bánatára nem mindenkinek ízlett.

Utána kimentünk a foci pályára, ahol a falubeli fiatalsággal is találkoztunk.

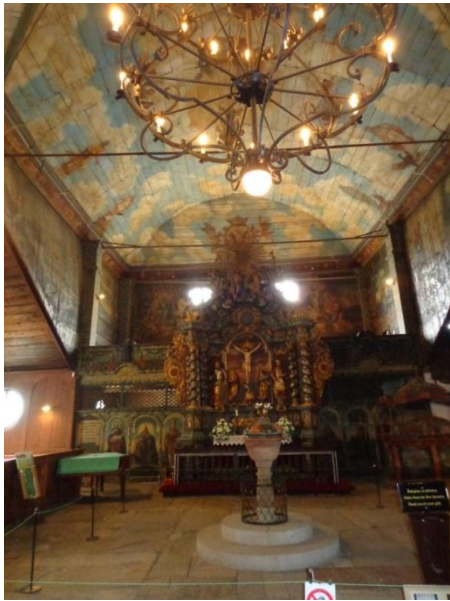
Az estét hálaadással, imával zártuk.

Felvidéki út harmadik napja (Felsőerdőfalva – Késmárk–Szepesbéla–Ótátrafüred–Tarajka–Tarpataki vízesések– Felsőerdőfalva)

Egy kis frissítő reggeli futás, a szokásos svédasztalos finomságok elfogyasztása és közös imádság, éneklés után elindultunk Késmárkra. Kilenc órakor már az Új Evangélikus Templomban voltunk, ahol kaptunk egy magyar nyelvű tájékoztatót, melynek felolvasása után megemlékezést tartottunk sírjánál Thököly Imréről, énekeltünk, gyertyát gyújtottunk.

Ezután a régi evangélikus templomba mentünk, mely ma már a világörökség része. A hagyomány szerint a svéd király hajóácsai építették, nincs kőalapzata, téglája, egyetlen vasszöge sem. Az épületszerkesztés magasiskolája: mennyezetét négy remekbe faragott csavart fenyőoszlop tartja.

Innen tovább indultunk buszunkkal a Béla cseppkőbarlanghoz. A Tatrai Nemzeti Parkban 20 perces gyaloglás után felértünk a 885 méter magasságban lévő bejáratához, ahonnan 70 perces túra várt ránk 860 lépcsővel, 5-6 °C-os hőmérsékletben. A látogatás alkalmával megcsodálhattuk a cseppkő-vízeséseket, a pagodaszerű álló cseppköveket, tavacskákat és más képződményeket. Az egyik megálló a Zene-teremben van, amely nevét a tavacska tükrére csepegő víz hangjáról kapta. A terem kitűnő akusztikája miatt klasszikus zenekonzerteket is rendeznek itt. Mi elénekeltük az „A csitári hegyek alatt...” című, Kodály Zoltán gyűjtéséből származó népdalt, melyet a körülöttünk állók tapsal jutalmaztak.

Leérve a barlangtól megettük déli elemozsiánkat, majd a helyi szuvenír boltokban keresgették a gyerekek, milyen apróságot vegyenek-vigyenek emlékébe.

A délután második felében Ótátrafüredre buszoztunk. Innen sikló vitt fel a Tarajkára, ahonnan elgyalogoltunk a Tarpataki vízesésekhez, gyakorolva a tájékozódást. Már messziről hallottuk a lezúduló hatalmas víztömeg dübörgését, a gyerekek nem győztek csodálni a víz kavargását, száguldását a sziklákon, készültek a csodás fényképek. A Magisztrálon viszont szívszorító látvány a sok féregrágta kipusztult fenyő.

Innen búcsúztunk a Magas Tátrától, hazaindulva fáradtan és éhesen a finom vacsora reményében, melyben nem is csatlakoztunk. Szívélyes és kedélyes – kicsit törve, de magyarul is beszélő– szlovák vendéglősünknek a gyerekek hálából a szeretetelli ellátásért oklevelet készítettek.

Előtte még részt vettünk a helyi lakosokkal a katolikus templomban szentmisén. Bár a szlovák nyelvből semmit nem értettünk, a liturgia állandó részeit tudtuk követni, érdekes és felemelő tapasztalat volt. A kakaslovnici atya misézett, aki angolul külön köszöntött bennünket, örömet fejezte ki a találkozásért.

Este focipálya, közös hálaadás a napért, majd mosakodással, fekvéssel zártuk a napot.

Felvidéki út negyedik napja (Felsőerdőfalva – Csütörtökhely–Lőcse–Szepeshely–Eperjes– Budapest)

Utolsó nap reggel a szokásos torna, bőséges reggeli elfogyasztása után imádkoztunk, majd összecsomagoltunk és bepakoltunk a buszba, a hazaútra készülődve. Az Ároni áldással köszöntük meg háziasszonyunknak a szíveslátást. Ő egy Párkányról származó magyar asszony volt, aki ótátrafüredi szlovák férjével együtt vezeti a panziót. Neki mindig szlovákul köszöntünk, házi nénink meg kellemes palóc tájszólással beszélgetett velünk.

Nehéz szívvel búcsúztunk, végtelen kedvességgel halmoztak el minket az elmúlt három napban. 9 órakor indultunk hazafelé, bár még sok tervünk volt erre a napra. Első állomásunk Csütörtökhely volt, ahol sajnos csak kívülről tudtuk megnézni a Zápolya kápolnát.

Lőcsén először a Thurzó házat csodálhattuk meg. Tipikusan szepesi csúcsíves homlokzata, gótikus kapuja, sgraffito díszítése egészen különlegessé teszik. A Szent Jakab templomot csak kívülről láthattuk, a 1/2 12-es nyitást nem tudtuk megvárni. Körbejártuk a teret, megnéztük a gótikus, majd reneszánsz stílusban épített városházát és előtte a téren a Szégyen-ketrecet.

Innen a Szepesi várhoz vitt a buszunk, ahol a parkolóban fagyiztunk, majd egy földúton balagtunk föl a várhoz a tűző napon.

Az impozáns romok között vadászmadaras bemutató volt, bagoly, sas, sólyom gubbasztott a fáján a nagy melegben.

A fürgébbek felmentek a toronyba, ahonnan pazar kilátásban gyönyörködhetek, a legnagyobb érdeklődést ellenben a kínzókamra keltette fel.

Visszatérve a parkolóban ebédeltünk, majd továbbindultunk kirándulásunk utolsó állomására, Eperjesre.

Ott besétáltunk a felvidéki reneszánsz stílusú szebbnél szebb házak között a főutcán a késő gótikus Szent Miklós plébánia templomhoz, közben felidéztek Caraffa tábornok, az eperjesi hóhér véres mészárlásait, melyeket felségárulás címén hajtott végre. A templomban búcsúztunk a szárnyas oltároktól, Szlovákiától.

Útközben hazafelé már csak pihenni álltunk meg, a csúcsforgalom és útlezárások miatt így is egy órával később, de szerencsésen megérkeztünk Budapestre.

